



## **Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu**

**Isidorus <Pelusiota>**

**Parisiis, 1585**

283.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tamen de eo haud magnoperè laborandum est. Nam cùm testimonium nobis conscientia perhibet, & iudex virtutem nostram perspectã habet, & boni viri laudes nostras prædicant, spes quoque subest, fore, vt improborum maledicentia extingatur.

283.

Improbis & acribus viris obuiã ne procede, verùm aliquantisper cede, cùm nullo ex ea re detrimento virtus afficitur: atque eorum insidiã confestim extinguetur.

Palladio Episcopo. 284.

Mulierum congressus, vir optime, quãtum fieri potest, fuge. Nam eos qui Sacerdotum munere funguntur, sanctiores ac puriores illis esse oportet, qui ad montes se contulerunt. Siquidem illi, & sui, & plebis, hi autem sui duntaxat curam gerunt. Atque illi in huiusmodi dignitatis fastigio collocati sunt, omnẽsque vitam eorũ perscrutantur & explorant: hi autem in spelunca sedent, aut sua vulnera curantes, aut vitia obtegentes, aut etiam coronas sibi ipsis textentes. Quod si etiam, vt cum ipsis congrediaris necessitas aliqua te obstringat, oculos humi deiectos habe, atque ipsas quoque, quõnam pacto spectandum sit, doce (non enim distaxat docendum est, quõnam modo cernere oporteat, sed etiam, vt oportet, cernere.) Cùmque pauca quæ ipsarum animos astringere atque illustrare queant, locutus fueris, statim auola: ne fortè diurna consuetudo vires tuas emolliat, & infringat, atque, velut horrendum quendam & elatum leonẽ nacta, comam quidem quæ leonem verè leonem efficit, regiãmque dignitatem ipsi conferuat, amputet: dentes autem eripiat, atque vngues, quorum adminiculo robustissimas etiã feras vincit, euellat, ac deinde deformatũ ac ridiculũ redditũ (animal inquam illud horrendum & intolerãdum ac vel solo rugitu montem percellentem) pueris etiam illudendum præbeat. Quod

ἀλλ' οὐ πολλῆς φροντίδος ἀξίον. τῆς γὰρ συνειδήσεως μαρτυρήσεις, καὶ τῆς χρητῆς ἔπισημύσεως, καὶ τῆς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀνακηρυχθόντων, ἐλπὶς ὑπέσται, καὶ τὴν τῆς φάουλων κακηρείαν σβέννυσται.

σπγ.

Τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι μὴ ὁμοίως χόρει, ἀλλ' ἐνδίδε βαρῶν, ὅταν μὴδὲν ὠφελῆται τὴν ἀρετὴν τὸ γινόμενον, καὶ ταχέως αὐτῶν ἢ ἐπιβλήσθεσθαι.

Παλλαδίῳ ἑπισκόπῳ. σπδ.

Φεύγε, ὡ βέλπε, ὡς ἐγγυρεῖ, τὰς τῆς γυναικῶν ἐπιτύξεις. τὰς γὰρ ἰερωδύτας, ἀματέρας εἶναι λέγει καὶ καθαρότερους τῆς τῶν ὄρη κατελιθημένων ἐπειδὴ οἱ μὲν καὶ αὐτῶν καὶ λαῶν, οἱ δὲ αὐτῶν μόνον φροντίζουσι. καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ κορυφῇ ἰδρυταὶ τῆς τοιαύτης πηγῆς, καὶ πάντες αὐτῶν ἐρευνῶσι τὸν βίον καὶ βασιλεύουσιν. οἱ δ' ἐν ἀπηλαίῳ κἀθῆλαι, τὰ αὐτῶν ἢ θεραπεύουσιν τὰ σώματα, ἢ ἀειτέλλοντες ἐλαττώματα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ περὶ αὐτῶν ἐρευνοῦντες πλέκουσιν. εἰ δ' ἀναγκασθῆναι ἐπιτυχεῖν, κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, καὶ διδάσκει καὶ κείνας πῶς βλέπειν λέγει. ἔργον δὲ διδάσκειν δὲ μόνον πῶς λέγει βλέπειν, ἀλλὰ καὶ βλέπειν ὡς λέγει, καὶ ὀλίγα φερίσας τὰ ἐπιτύχειν καὶ φάσκει δύναμια, ταχέως ἀφίπτασο, μήποδ' ἢ ἀφῆκεν μάλιστ' ἐν σου τὴν ἰχμῶν, καὶ χαυνοτέρων ἐργασίται. καὶ καθάσθαι λέοντα βλοσυρὸν καὶ χαυρὸν λαβῆσαι. ὁποῖοι μὲν τὴν κόμην, τὴν τὸν λέοντα ὄντως λέοντα ποιεῖσαν, καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα αὐτῷ διαφυλάττειν, ἀνέλοι δὲ τοὺς ἰδόντας καὶ ἀειτέροι τῶν ὄνυχας, δι' οὓς καὶ τῆς ἀλκιμωτάτων θηρίων ἀειγίνεται. εἴτ' ἀχρὸν πῖθησασα καὶ καταγάλασον, ὡφελῆσαι καὶ κοίτοις παίζειν τὸν φοβερὸν καὶ ἀφῆκεν.